

Een koninklijk priesterschap

“En toen het de boekrol nam, wierpen de vier dieren en de vierentwintig oudsten zich voor het Lam neder, hebbende elk een citer en gouden schalen, vol reukwerk; dit zijn de gebeden der heiligen. En zij zongen een nieuw gezang, zeggende: Gij zijt waardig de boekrol te nemen en haar zegels te openen; want Gij zijt geslacht en Gij hebt (hen) voor God gekocht met uw bloed, uit elke stam en taal en volk en natie; 10 en Gij hebt hen voor onze God gemaakt tot een koninkrijk en tot priesters, en zij zullen als koningen heersen op de aarde” (Op. 5:8-10).

De woorden van Maleachi zijn kenmerkend voor de tijd waarin wij leven: “Waar is de eerbied voor Mij? ... waar is de vrees voor Mij?” (Mal. 1:6). “Want een groot Koning ben Ik” (Mal. 1:14). Hoe ontsnappen we aan de tijdgeest van minachting van het offer en het Koningschap van de Here Jezus? Hoe bevatten, erkennen en vertegenwoordigen we het Koningschap van Christus zo, dat het Hem waardig is? Merken we in ons dagelijks leven dat de Here de aandacht wil vestigen op de heerschappij van Zijn Zoon en wat dat voor ons betekent in de praktijk. Als de Bijbel eindigt met “Halleluja! Want de Here, onze God, de Almachtige, heeft het koningschap aanvaard” (Op. 19:6), moet het wel heel belangrijk zijn. Het Koningschap van de Here Jezus is datgene waar alles op uitloopt.

De aard van het Koningschap van Christus

Allereerst moeten we de aard van Jezus' Koningschap leren begrijpen. Hij is zo anders dan wat we ons van nature bij een koning voorstellen. Hij is het Lam, als geslacht, gezeten op de Troon in de hemel (Op. 5:6). Hoe kan dat, een geslacht lam op de Troon? “Hij heeft zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises. Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd” (Fil. 2:8,9). Dat komt in geen mensenhart op. Dat is een geheimenis. Dat moet je geopenbaard worden, wil je er iets van begrijpen (zie 1 Cor. 2). Wat een diepte en hoogte!

Eén van de redenen waarom we het Koningschap van de Here moeilijk kunnen vatten, is dat Hij tegelijkertijd Priester is. Dat is voor ons besef een vreemde combinatie. En het is een onmogelijkheid voor de natuurlijke mens. Koning Uzzia werd met melaatsheid gestraft toen hij de tempel binnenging. In het sterfjaar van Uzzia ziet Jesaja de Here zitten op een hoge en verheven troon. En zijn zomen vulden... ja, de tempel! “Wee mij,” roept Jesaja uit, “ik ga ten onder, want ik ben een man, onrein van lippen ... en mijn ogen hebben de

Koning, de Here der heerscharen, gezien.” De combinatie van Troon en Tempel is alleen mogelijk bij de Here Zelf. Heerschappij en Offerdienst vallen alleen samen in Christus Jezus. Hij is daarin uniek. En nog verbazingwekkender en ontzagwekkender wordt het als we zien dat dat geslachte Lam op de Troon nooit alleen staat. Hij wordt altijd gezien met Zijn door Hem vrijgekochten. Hij alleen is waardig. En waarom? Kijk maar eens wie er naast Hem staan! Zijn Koningschap is een gedeeld, gezamenlijk Koningschap. Dat maakt het nog wonderlijker. Degenen die naast het Lam in de hemel verschijnen zijn niet alleen de vrucht van Zijn lijden, maar ook het bewijs en de bekrachtiging van Zijn Koningschap. Hun aanwezigheid laat zien dat Zijn Koningschap Hem niet alleen gegeven is, maar innerlijk is, dat Hij de hemelse Koning is qua persoonlijkheid. Zou er nog een schepsel in de hemelse gewesten zijn dat het Koningschap van de Here Jezus aan wil vechten, dan zwijgt hij bij het zien van de vrijgekochten van het Lam, die onder Zijn leiding het koninkrijk van priesters vormen (zie Op. 5).

Laatst liet ik mijn gedachten gaan door de Hebreeënbrief en meende in eerste instantie dat er niet veel in wordt gezegd over het Koningschap van de Here Jezus. Ik dacht dat het vooral ging om Zijn offer, waardoor we vrijmoedig tot God kunnen naderen. Het gaat meer over de tabernakel dan over de troon. Maar toen ik de brief las, zag ik dat het eerst gaat om de Troon en dat Zijn dienst in de Tabernakel daarvoor onontbeerlijk is. De hoofdzaak van het onderwerp is, volgens hoofdstuk 8 vers 1 en 2, dat wij niet zomaar een hogepriester hebben, maar een heel bijzondere Hogepriester, Één “die gezeten is ter rechterzijde van de troon der majesteit in de hemelen”. De schrijver zegt dat met het oog op ons, als een krachtige aansporing om te blijven geloven dat die Hogepriester ons daar kan brengen waar de Here God ons bedoeld heeft: heerlijkheid, of wel, Zijn Troon.

Het erkennen van het Koningschap van Christus

Blijkt uit onze handel en wandel de erkenning van het Koningschap van Jezus? Als ik Zijn heerschappij erken, betreft Hij mij er onmiddellijk bij en dat heeft natuurlijk consequenties. Dat weet de duivel en dat weet mijn vlees. Het vlees wil wel een koning, maar een ander soort koning dan de Here Jezus is. Ik wil me best laten recruteren en commanderen voor wat beschouwd wordt als “het werk van de Heer”, maar om de Heer Zelf te hebben op de troon van mijn hart, oei, dat is wat anders. maar dat is wat de Heer wil: “Mijn Zoon, geef mij uw hart” (Spr. 23: 26). Ook is er al gauw de gedachte: “De hemelse roeping is te hoog voor mij.” Ik maak het tot een optie, een keuzemogelijkheid voor mijzelf en vergeet dat het gaat om de verheerlijking van de Here

Jezus. Ik denk dat het wel goed zit met mij als ik braaf naar de samenkomsten ga en stille tijd houd. In feite verlaat ik daarmee de genadegrond en stel ik mijzelf onder de wet. De wet en het vlees horen bij elkaar. Het is niet Gods bedoeling dat we ons nog op dat gebied begeven. Hij wil dat we onder de genade zijn en in de Geest. Maar het kan zijn dat we ons toch prettig voelen onder de wet. Want daar is plaats voor prestatie, iets voor elkaar krijgen en mij daardoor goed voelen. Bovendien is er geen geloof voor nodig. Maar de Heilige Geest krijgt dan geen kans meer, bijvoorbeeld om me tot gebed op te wekken, want ik heb voor mijzelf een maatstaf aangelegd: “Ik heb vandaag genoeg gebeden.” Onder het Koningschap van Jezus is het zo totaal anders. Er is misschien plaats voor prestatie, maar dan van een heel andere orde, zoals de helden van David door de vijandige linies braken om voor hun koning het water te scheppen waar hij zo naar verlangde (2 Sam. 23:16). Het Koningschap van Christus is altijd een zaak van het hart, van diepgewortelde liefde, zowel van Zijn kant als van mijn kant. Het moment waarop de Here, onze God, de Almachtige, het koningschap aanvaart, is hetzelfde moment waarop de brui-loft des Lams gekomen is en Zijn vrouw zich heeft gereedgemaakt (Op. 19:7). Zelfopofferende liefde is *het* kenmerk van hemels koningschap. In Psalm 45 (de Psalm die in Hebreeën 1:8 geciteerd wordt) wordt het Koningschap van Christus bezongen, maar niet zonder Zijn gemalin te noemen (vers 10). Op het moment dat ik de volle heerschappij van de Here Jezus over mijn leven erken, betreft Hij mij erbij en wel op innerlijke wijze. Dat betekent dat als de Heer mij nu zou vragen om te stoppen met schrijven, ik onmiddellijk ophoud, zonder “ja maar..”

Het vertegenwoordigen van het Koningschap van Christus

We spreken graag over “het overwinningsleven” en daarmee bedoelen we dat we weten hoe we een verzoeking moeten afslaan, zodat we niet in zonde vallen. Ook bedoelen we ermee dat we weten hoe we slechte gewoonten en eigenaardigheden in ons karakter te boven kunnen komen. En met die boodschap kunnen we al hele conferenties vullen. Toch raakt die boodschap niet het wezen van het Koningschap van Jezus. Overwinning over zonden en nukken is iets groots, maar geen doel op zich. Volgens Romeinen 6:12-14 is het een voorwaarde om te komen tot waar het eigenlijk om gaat, namelijk om ons ten dienste van God te stellen. Van de Here Jezus staat geschreven: “Gij hebt gerechtigheid lief en haat goddeloosheid; daarom heeft, o God, uw God u gezalfd met vreugdeolie boven uw metgezellen” (Ps. 45:8). Dat is de uitvoeringspraktijk van Zijn Koningschap, de rechtsprekende macht. En daar wil Hij ons bij betrekken. Hij wil ons zo innerlijk vormen, dat Hij Zijn gezag aan ons kan

delegeren. Hij wil dat wij binden (goddeloosheid haten) en ontbinden (gerechtigheid liefhebben).

Ter illustratie. Op het moment dat mijn vrouw en ik ons huis te koop zetten, was het vanwege onze burens menselijk gesproken onmogelijk om het te verkopen. Het waren luidruchtige jongens die er een enorme troep van maakten. Toch meenden we dat het de wil van God was dat we zouden verhuizen. Op een zomerse dag speelde ik op de piano geestelijke liederen. Omdat het raam openstond, hoorde een buurjongen mij en ik hoorde hem ermee spotten. Ik sprak innerlijk uit: "Als je God uitdaagt, woon je hier niet lang meer." Niet lang erna was hij verdwenen. Drie maanden later waren alle jongens weg en het huis wordt grondig opgeknapt. Vanuit het kennen van de Heer en Zijn wil zijn we met Zijn gezag bekleed. Dat is iets ontzagwekkends, maar tegelijkertijd normaal voor een christen. En vooral waar christenen eenparig in Gods wil zijn, gaat er een enorm krachtige invloed werken, in de eerste plaats in de hemelse gewesten en via de hemelse gewesten ook op aarde. De vertegenwoordiging van het gezag van de Heer is een zaak van de Gemeente, gezamenlijk. De Here Jezus is als hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente (Ef. 1:22).

We hebben of krijgen allemaal wel te maken met schijnbaar eindeloze problemen. Er komt maar geen oplossing, hoe vaak we er ook voor bidden. De Heer wil ons volharding en geduld leren, dat is zeker. Maar dat wil niet zeggen dat Hij geen doorbraak wil geven in een bepaalde situatie. Hij wil het doen, maar niet zonder ons. Hij wil het door ons heen doen. Maar vaak vindt Hij ons er niet klaar voor. De "priesterlijke kant" is nog niet gewaarborgd, zodat we niet toekomen aan de "koninklijke kant". We staan in de praktijk nog niet vast op de grond van de rechtvaardiging door geloof in het offer van de Here Jezus. We weten in theorie dat het voorhangsel gescheurd is, maar in de praktijk is er nog een sluier tussen ons en de Here God. Dat maakt ons onzeker. En daar weet de boze gebruik van te maken. De vijand overbluft ons en van onze roeping om met Christus te heersen, komt niets terecht. Maar als satan de hogepriester Jozua aanklaagt (zie Zach. 3), gebiedt de Engel des HEREN om Jozua zijn vuile kleren uit te trekken en hem feestklederen aan te doen, een staatsiegewaad. Wat een mooi beeld van de rechtvaardiging! Later wordt hem dan een kroon op het hoofd gezet (Zach. 6:11), om samen met de Spruit, de Here Jezus Christus, te heersen. Is er in ons leven nog aanklacht? Leven we met een constant bewustzijn van het niet voldoen aan een standaard of een verwachting? Ook al leven we niet in zonde, toch kan er iets zijn wat ons bedrukt, iets wat het zicht op de Heer vertroebelt. Maar als er geen grond is voor aanklacht, moeten we ons hoofd opheffen en elke vorm van bedrukking afwijzen en bestraffen, onze toevlucht nemen bij de Heer, net zolang totdat ons vertrouwen op de Heer voor onze rechtvaardiging onwankelbaar is. Dat

kan een pittige geloofsstrijd zijn, maar die is nodig.

De Here Jezus zei dat de overste der wereld zou komen en niets aan Hem zou hebben, niet omdat Hij hem te slim af zou zijn, maar omdat “Ik de Vader liefheb en zó doe, als Mij de Vader geboden heeft”. Daarmee doelde Hij op het Kruis. Zijn kruisiging zou helemaal niets te maken hebben met een overwinning van de vijand, maar puur en alleen met gehoorzaamheid aan de Vader. Zo zal, willen we Hem vertegenwoordigen, Zijn weg met ons door vernedering en ontlediging gaan, maar tot overwinning leiden, tot heerlijkheid, buit voor de eeuwigheid. Het is een weg die de duivel niet begrijpt en daardoor worden we voor hem ongrijpbaar.

Moge de Heer ons maken zoals van de Gemeente geprofeteerd staat in Hooglied 6:4: “Schoon zijt gij, mijn liefste, als Tirsas, liefelijk als Jeruzalem, geducht als krijgsscharen met banieren.”

H. d. J.